

Hensyn til, ikke vil indtræffe, nemlig at en Hustru, der nu er forsinket i den aalborgske Enkekasse, og som sit Pension, hvorfor der substitueredes en Livrente, siden kunde gifte sig, hvorved hun vilde have tabt sin Pension af Enkekassen, medens hun ikke derved vilde tabe den for hende kjøbt Livrente. Da Kassen har været aldeles lukket siden 1848, og den førend den Tid kun benyttedes af ganske enkelte Embedsmænd i Aalborg Stift, saa ere de gifte Koner, som have en eventuel Pensionsret, meget faa, og Allesammen i en fremrykket Alder. Jeg troer altsaa, at det Tab, som kunde opstaae derved, vilde ikke opveie, og i al Fald ikke være overveiende imod det Udfikkelige i at faae Enkekassen paa engang ophævet og en Fordeling af dens Capitaler og en Henlægelse af enhver Afdeling deraf til Vedkommende gennemført paa engang.

Med Hensyn til det andet Punkt, hvorpaa der er gjort opmærksom, hvori der er en Afvigelse i det nu forelagte Lovudkast fra hvad det danske Cancellie i sin Tid havde foreslaaet, nemlig at den Deel af Summen, der er tillagt de geistlige Enkekasser, skulde henlægges til de virkelige geistlige Enkekasser og ikke til Hjelpe-Enkekasserne, da har den ærede Landstingsmand gjort opmærksom paa, at disse Hjelpe-Enkekasser kunde særdeles trænge til at faae en saadan Understøttelse, da de fleste af dem ere usolide, og i alle Tilfælde bebyrdende for Præsterne, medens jeg, ved at concipere dette Udcast, gik ud fra, at man maatte søge at vinde en Forbedring i Enkernes Kaar, og ikke lette Præsterne for den Byrde, der nu i Almindelighed paahviler dem, inden en vis Grad at sørge for Enkernes Forsørgelse ved Bidrag af Kaldene. Det er nu anført, at saadanne Hjelpe-Enkekasser, der ikke havde en opsamlet Fond, kunde blive saare bebyrdende for Præsterne, og der er i saa Henseende hen-

viist til den laaland-falsterke og den sjællandske Hjelpe-Enkekasse. Jeg troer imidlertid, at der findes saadanne særlige Omstændigheder ved begge disse Kasser, at de Beviser, man har hentet derfra, ikke godt kunne have Gyldighed. Hvad angaaer den laaland-falsterke Hjelpe-Enkekasse og de store Byrder, den i Aarene 1838 og 39 skal have paalagt Præsterne, da er det udtalt under de forrige Forhandlinger, og det er i alt Fald udtalt i Motiverne fra Cancelliets Side, at hvad der havde foranlediget dette overordentligt store Bidrag til Hjelpe-Enkekassen, var de i hiint Stift særdeles høie Capitelstarter, der havde Indflydelse paa Bidragenes Beløb i Penge. Dernæst er det at mærke, at de meget store Bidrag, som her eksempelvis ere anførte, faldt paa nogle af de største Præstekald i Landet, da disse findes i Laaland-Falsters Stift. Men dertil kommer endnu, som vel maa tages i Betragtning, at Laaland-Falsters Stift er det mindste Stift, har det ringeste Antal Præstekald, og derfor virke saadanne Oscillationer, som kunne fremkomme under slige Forhold, mere stærkt, og fremtræde mere skarpt der, end hvor Risicoen fordeler sig over et større Antal Præstekald. Det kan derfor ikke let hendes i noget Stift, at Differencen mellem Bidragenes Størrelse paa een Tid og paa en anden kan være saa stor som i Laaland-Falsters Stift. Dertil kommer endnu den Omstændighed, uden Tvivl paa Grund af Præstekaldenes Bessaffenhed, at overhovedet Laaland-Falsters Stift er mere bebyrdet med Enkepensioner end noget andet Stift; thi Kaldenes Bessaffenhed gjør, at en stor Mængde ældre Præster forflyttes dertil, som da døe der, og efterlade sig Enker. Disse Omstændigheder have væsentligt ligget til Grund for, at Bidragene i dette Tidrum være saa høie i Laaland-Falsters Stift. —